

dagen samledes Husets gamle Venner til en stille Frokost forinden Jordfæstelsen. Klokken tolv holdt unge Didriksen nede paa Gaden med sin Droske, hvori Madam Olufsen og gamle Bendtz kørte bort tilligemed Kransene, mens de øvrige Deltagere tilfods begav sig ud til Holmens Kirkegaard.

Det var en næsten sommerlig Foraarsdag. Ude omkring Gravene var mange Smaabuske grønne, og over Ligstenene tumlede Fuglene sig i deres kaa-deste Elskovs-Tagfat. Den lille, tavse Sørgeskare af gamle, affældige Skikkelser, der langsomt og vaklende — støttende sig til Stokke og Paraplyer — bevægede sig op ad Kirkegaardsgangen i deres falmene og forældede Højtidsdragter, tog sig helt gengangeragtig ud i dette klare Solskin. Kun Per, der gik bagest, syntes i Pagt med den levende og ynglende Natur rundtom. Vistnok var ogsaa han paa sin Maade greben af Højtidelighed; men Dødens Magt over ham var brudt. Da han sammen med de andre slog Kres omkring Graven og saae den solbeskin-nede Kiste glide ned i det mørke, snevre og kolde Jordhul, blandede der sig for hans Vedkommende en næsten vellystig Fornemmelse i Uhyggen. Endnu tilhørte han Livet og Solen. Endnu sang Blodet sin rigt forjættende Sang i hans Øre. Endnu — endnu!

Efter Begravelsen gik han hjem for at klæde sig om. Han vilde aflægge Salomons en Visit.

Men hjemme i Hjertensfrydgade ventede der ham en sælsom Overraskelse. Der laa et Visitkort paa hans Bord, — et Kort med adelig Krone og Navnet Baronesse v. Bernt-Adlersborg. Først tænkte han, at det var kommet til ham af en Fejltagelse; men da saae han, at der bag paa Kortet var skrevet et Par Linjer. I elskværdige, næsten ydmyge Udtryk udbad Baronessen sig en Samtale med ham og angav